

Renter og Afdrag, som vare bestemte ved Finantsloven for 1875—76 til Sorø Akademi, hvorimod Udvalget forandrede denne Indstilling derhen, at det kunde passere, at disse Renter og Afdrag ikke vare betalte, og den Gang udtalte ogsaa den høitærede Minister sin Anerkjendelse af den Form, Indstillingerne i det Hele havde faaet. Det forhold sig ikke med Hensyn til det formelle Punkt saaledes, at det kun var den Statsrevisor, der havde med Theatrets Regnskab at bestille, som havde den Anskuelse, at dette Punkt ogsaa vedkom Regnskabet for 1876—77; thi idet de øvrige Statsrevisorer ikke kunde gaa ind paa Indstillingens Indhold, angave de, hvad der ogsaa findes i Betænkningen, deres Grunde, hvorfor det forekom dem, at man ikke kunde sige, at det ikke kan passere, at Renterne og Afdragene ikke vare betalte, medens der med Hensyn til Sagens formelle Betydning, med Hensyn til at dette Punkt blev fremdraget til Behandling ved Regnskabet for 1876—77, ikke var fra deres Side gjort nogen Bemærkning. Altsaa for det Første var hele Statsrevisionen af den Anskuelse, at Punktet kunde tages frem under Behandlingen af Regnskabet for 1876—77. Dernæst fandt Flertallet, der ved Sagens Behandling tog dette Punkt under Overveielse, hvortil der var tilstrækkelig Anledning for det — heller ikke Andet end, at, som det forelaa, hørte dette Punkt til Regnskabet for 1876—77, og da Sagen var til 2den Behandling her i Thinget, var den høitærede Minister tilstede, og idet han stærkt udtalte sig imod forskjellige Punkter af Statsrevisionens Betænkning over derne Del af Regnskabet, udtalte han derimod ikke nogen formel Indvending mod denne Indstilling, men udtalte sig, som jeg før bemærkede, endog med Anerkjendelse af den formildende Form, som Indstillingen havde faaet. Det maatte derfor forundre Udvalget noget, da den høitærede Minister forrige Gang gjorde en saadan Indvending derimod. Den høitærede Minister sagde, at han havde forgyves set efter, om der ikke i Betænkningen over Statsregnskabet for 1875—76 skulde findes om kun en Indsigelse imod, at Renter og Afdrag til Sorø Akademi ikke vare blevne erlagte, saaledes som det var foreskrevet i Finantsloven, men han havde ikke fundet en saadan Indsigelse; han havde kun fundet en faktisk Angivelse af, at disse Renter og Afdrag ikke vare betalte. Jeg vil gaa videre og sige, at selv om der havde staaet en saadan Indsigelse derimod, saa kunde dette dog ingenlunde være nogen tilstrækkelig Grund til at optage et Punkt, som havde fundet sin Afgjørelse i det ene Aars Regnskab, paa det næste Aars; thi dersom der kunde være en tilstrækkelig Grund hertil, saa vilde vi jo kunne faae næsten alle Poster i de forskjellige Regnskabsgræne frem igjen. Der er jo nemlig saa ofte Anledning for Statsrevisionen til at gjøre Indsigelse, uden at Indsigelsen derfor er l. dsaget af en Henvisning og endnu mindre af en

Indstilling. Der findes imidlertid i Betænkningen Noget, som i den Henseende betyder mere end en Indsigelse, idet der nemlig findes en saadan Henvisning som den, den høitærede Minister har saanet. Lige vi nemlig Betænkningen over Statsregnskabet for Aaret 1875—76 — den høitærede Minister har med god Grund lagt os paa Hjerte under denne Sags Behandling nøie at lægge Mærke til, i hvilket Regnskab det, der er under Dmtale, findes — saa vil det ses, at Statsrevisorerne sige der, at de behøve forskjellige Dplysninger angaaende Theatrets Regnskab for at kunne udtale sig om det — med hvilken Ret dette siges, skal jeg ikke kunne afgjøre, men det vedkommer jo heller ikke dette Spørgsmaal. Statsrevisorerne sige, at de ikke ere istand til at kunne udtale sig om det Theaterregnskab, som foreligger, og som slutter den 30te Juni. De sige, at skjøndt man er kommen ind i August, September Maaned, har Statsrevisionen dog endnu ikke faaet de Dplysninger, som ere fornødne — med hvilken Ret, skal jeg ikke sige — men, efterat Betænkningen over Statsregnskabet for 1875—76 angaaende Theatret er afsluttet, og efterat det isorveien er ansørt, at Underskudet for Theatret for 1875—76 er 117,021 Kr. 28 Ø. — om dette er rigtigt eller ikke, skal jeg ikke indlade mig paa, da det ikke angaar det foreliggende rent formelle Spørgsmaal —, ender Statsrevisionen med følgende Erklæring: „men da Statsrevisorerne ikke endnu have modtaget den begjærede Overfugt over Theatrets Regnskab for 1876—77 og heller ikke de nødvendige Dplysninger om de gjorte Laans mere end nominelle Tilbagebetaling inden den 31te Marts 1877, kan man ikke udtale sig nærmere om Sagen; men Spørgsmaalet vil ogsaa kunne finde sin Besvarelse ved Regnskabet for 1876—77, hvorunder Laanets Tilbagebetaling falder“. Naar Statsrevisionen ender sin Betænkning over Theaterregnskabet for 1875—76 med den Erklæring, at de Dplysninger, som den har faaet, ikke ere tilstrækkelige, men at den behøver andre Dplysninger, som ville være tilstede, naar Statsregnskabet for 1876—77 ligger for, og naar den derpaa, efterat den er særbdig med det Statsregnskab, som vedkommer 1876—77, paa et særøgent Sted for sig og som en Afslutning, der paa behørig Maade er adskilt fra det Øvrige, siger: Vi have tilbage fra 1875—76 det til dette Regnskab henviste Punkt, og med Hensyn dertil maa vi gjøre Indstilling om, at det ikke kan passere, saa tror jeg ikke, at man kan gjøre den Indvending imod denne Indstilling, at den er formelt urigtig, og at den ikke hører til Behandlingen af Regnskabet for 1876—77, fordi der ikke var Tale derom i Betænkningen over Regnskabet for 1875—76, og at det saaledes maatte grunde sig paa en Forvirring, at den var kommen ind her. Denne Anskuelse er Udvalgets Flertal